

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου,

Το σκέφτηκες ότι παλιώσαμε κι εμείς σε τούτη τη γωνία, έτσι όπως μιλάμε συνέχεια για τα παλιά; Ωραία η αναδρομή και χρήσιμες οι μνήμες, αλλά κατάλαβες ότι η παροικία δεν είναι πια μια μικρή κοινωνική μειονότητα μέσα στην πολυπολιτισμική σημερινή Αυστραλία; Είμαστε πλέον μια κοινωνία με πολλές εστίες και πολλά κέντρα. Κοινωνικούς κύκλους θα τους έλεγα, αν λάβουμε υπόψη τη σύνδεση και εκείνο το αίσθημα υπαγωγής.

Στα παλιά τα χρόνια εδώ το είχαν για τους Κυθήριους, που εδώ τους έμαθα Τοιριγώτες, αν παντρευόταν κάποιος ή κάποια Έλληνα αλλά από κάποιο άλλο μέρος έλεγαν επήρε ξένο ή ξένη. Τώρα οι μικτοί γάμοι και με άλλες φυλές έγιναν δεκτοί (ή ανεκτοί), αλλά πρόβλημα γίνεται ο συγχρωτισμός, η επαφή, οι αντιλήψεις. Δικοί μας είναι οι ντόπιοι, οι ομόδοξοι, οι συμπορευόμενοι, οι ομοϊδεάτες. Κάποιος, ο οποιοσδήποτε, άμα είναι από τη δική μας παράταξη είναι, αναμφισβήτητα καλός. Βάλε και κείνο το δικό μας είναι το σωστό και το καλύτερο κι άντε να κάνεις διάλογο. Γι' αυτό σου λέω δεν έχουμε αφήσει πολλά από το χτες, λιγοστεύουνε όπως περνούν τα χρόνια και αραιώνουμε.

Το ξέρεις εκείνο το παλιό τραγούδι που λέει... «απουσίες στα μπτρώα σημειώνουμε, ένας, ένας το διαλάμε κι αραιώνουμε».

Εφυγαν δύο ακόμα γνωστοί από την παλιά φρουρά, ο Γρηγόρης Αθανασίου, γνωστός κι αγαπητός στην παροικία και η Αμαλία Κουμπή, μια ευγενική και αξιολάτρευτη κυρία, που την θυμάμαι όμορφη και ευπροσήγορη όταν ήρθε νέα.

Η παροικία ήταν μικρή και όλοι κάπως γνωστοί, ο ένας με τον άλλον. Όταν ήρθε η Αμαλία ξεχώριζε, καθώς και η Μαρία Μπουτσικάκη, ήταν και οι δύο νέες και όμορφες και ήταν ευδιάκριτες γιατί έρχονταν από άλλο περιβάλλον. Είχαν κάποια μόρφωση, δεν ήταν ούτε από χωριό, δεν ήταν της αράδας. Περισσότερο όμως ξεχώριζαν γιατί οι άνδρες τους ήταν παράγοντες στην παροικία. Ο Μπουτσικάκης με το εστιατόριο στην Παρκ Στρητ και ο Γιώργος ο Κουμπής με το George's στο Ντάμπλ Μπέυ.

Η εποχή μας, Γιώργο μου, κλείνει ας το δεχτούμε κι ας... τι λέω, για μένα μιλάω, εσύ έχεις δρόμο ακόμα, Εγώ λέω... και πολύ μου και καλό μου. Θα το γράψω και το ποίημα, μη κρινιάζεις.

ΕΜΠΕΙΡΙΑ

Μην την κοιτάς με λύπη την πορεία σου,
Τα χρόνια που 'φυγαν, τη δύση που πηγαίνεις.

Την έζησες, τη χάρηκες, την έγραψες.

Με ιριδισμούς, με συννεφίες,

Με προσφορές κι απολαβές,

Με μόρες και μ' ηλιοχαρές

Και με χαμούς

και φτερουγίσματα.

Την εμπειρία σκέψου, τη μεγάλη σου σοδειά!
Αυτή είναι η αμοιβή σου, συλλογήσου το.
Τα υλικά και τα τρανά δεν λογαριάζονται.

Όχι, μην την κοιτάς με λύπη την πορεία σου.
Κι αν είν' να κλάψεις, μη σταθείς
Στη νιότη, στην ακμή, στις περιπέτειες.

Τα όνειρα να κλάψεις που δεν έρχονται,
Τα όνειρα, τους πόθους που σ' αρνήθηκαν.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Φίλε μου, και να μην το σκέφτηκες πως παλιώσαμε, μού το θυμίζει το κορμί κάθε φορά που το μυαλό νομίζει πως μπορώ να κάνω τα εύκολα στα νιάτα μου. Οπως λένε, το γήρας δεν έρχεται μόνο του, όμως εμείς τουλάχιστον δεν πρέπει να παραπονούμεθα, αφού σε οκτώ χρονάκια θα πανηγυρίσουμε τα 100 χρόνια σου και θα λάβεις τα συγχαρητήρια από την βασίλισσα, ζωιά νά'χετε και οι δυο σας.

Ας μην έχουμε ψευδαισθήσεις, ο δικός μας κύκλος των μεταναστών της πρώτης γενιάς κλείνει και ήδη έχει αρχίσει ο κύκλος της δεύτερης και τρίτης γενιάς με θεαματικές επιτυχίες τους. Όμως και σ' αυτές τις επιτυχίες τους έχουμε βάλει το κεράκι μας με την ηθική και οικονομική στήριξη που τους προσφέραμε για ν' αποκτήσουν τις γνώσεις και την πείρα. Τώρα αυτοί θα φροντίσουν για τη συνέχεια της ελληνικής παρουσίας σ' αυτή τη φιλόξενη χώρα, κτίζοντας πάνω στο σπουδαίο οικοδόμημα που έκτισαν οι μετανάστες παππούδες, οι γιαγιάδες και οι αυστραλογεννημένοι γονείς τους.

Το εξακρίβωσα στο πρόσφατο ταξίδι μου στην Ελλάδα, πόσο εύκολα προσαρμόστηκαν στο περιβάλλον τα εγγόνια μου, την υπερηφάνεια τους που δεν έκρυβαν για την καταγωγή τους και με πόσο ενθουσιασμό επισκέπονταν έστω με ταλαιπωρία τα αρχαία και πιο σύγχρονα μεγάλα έργα των Ελλήνων προγόνων τους.

Ευτυχώς, οι γενιές του μέλλοντος δεν έχουν υιοθετήσει τον τοπικισμό μας, προφανώς επειδή δεν τον έχουν ανάγκη όπως εμείς, που μερικές φορές το παρακάναμε.

Όταν η Κοινότητα Αδελαιδός αποσκήρτισε από την Αρχιεπισκοπή, ο Ελληνισμός διχάστηκε κάθετα και αιτία ήταν περισσότερο ο τοπικισμός πριν γίνει πολιτικό πρόβλημα. Οι Καστελλορίζοι θεωρούσαν δική τους εκκλησία τον «κοινοτικό» Ταξιάρχη και υποστήριξαν την εκκλησιαστική ανωμαλία για να προστατέψουν την εκκλησία τους. Ετσι νόμιζαν τουλάχιστον και μια μέρα, μια ηλικιωμένη και πασίγνωστη Καστελλορίζο μου λέει «στην εκκλησία μας παντρεύονται δικοί μας και ξένοι» (επειδή αμφισβητείτο η νομιμότητα των γάμων στον Ταξιάρχη). Για να την πειράξω της λέω χαριτολογώντας «παντρεύονται και Αυστραλοί τώρα στον Ταξιάρχη;» για να πάρω την απάντηση «όχι μωρέ οι άλλοι Έλληνες».

Μήπως δεν λέγαμε «παπούτσι από τον τόπο σου κι' ας είναι μπαλωμένο;»

Τα παιδιά μας έχουν ξεπεράσει αυτή την νοοτροπία και το 50% παντρεύονται κάθε εθνικότητας συντρόφους που ερωτεύονται.

Πιστεύω και συμφωνούν πολλοί αναγνώστες μας, ότι αυτή η σπλήν καταγράφει έστω σε συνομία μια εποχή που τελειώνει, αλλά δεν πρέπει να σβήσει. Αλίμονο αν ξεχαστεί η ιστορία των πρώτων Ελλήνων στους Αντίποδες.

Ο θάνατος του Γρηγόρη Αθανασίου, ήταν ένα θλιβερό γεγονός για όσους τον γνωρίσαμε, όπως συγκλονιστική ήταν η είδηση πως πέθανε ο Νικόλας Βαλής, ένας νέος και σπουδαίος άνθρωπος. Δεν γνώριζα την Αμαλία Κουμπή, αν και ίσως την είχα γνωρίσει σε ένα από τα φημισμένα κοκτέιλ πάρτι τού Πίτερ Αρώνη.

Την Μαρία Μπουτσικάκη είχα γνωρίσει γιατί έτρωγα τακτικά στο εστιατόριό τους επί της Elizabeth Street, μια εξωστρεφής εντυπωσιακή αρχοντογυναίκα.

Και θα τελειώσω με ένα θερμό «ευχαριστώ» για το ποίημά σου, που πάλι με συγκίνησε...